

SCRIMĂ

In campionatul Capitalei

Doi invingători merituoşi: spadasinul T. Sirbulescu şi sabrerul C. Moroşan

Cu probele de spadă şi sabie desfăşurate simbătă şi duminică, a luat sfirşit campionatul Capitalei pentru trăgătorii care aspiră la categoria I.

Spada a revenit talentatului trăgător de la Ştiinţa, *Teodor Sirbulescu*, după un baraj foarte disputat cu *N. Istrate* (S.P.C.) şi *I. Păunescu* (Progresul).

Un calificativ „foarte bine" lui *N. Istrate*, care confirmă calităţile sale de spadasin şi justifică prezenţa în lotul de tineret pentru „mondialele" din luna aceasta, de la Budapesta. Pe linia unei evoluţii ascendente s-a prezentat şi I. Păunescu.

In schimb, o surpriză neplăcută a fost *Z. Gered*, trăgător cu posibilităţi şi cu rezultate promiţătoare in sezonul trecut, care s-a clasat doar pe locul... 8. Clasament: 1. *T. Sirbulescu* (Ştiinţa) d.b.; 2. *N. Istrate* (S.P.C.) d.b.; 3. *I. Păunescu* (Progresul) d.b.; 4. *Ad. Gavrilescu* (Progresul); 5. *Al. Istrate* (S.P.C.); 6. *Gh. Cerea* (Steaua); 7. *E. Ganea* (Steaua); 8. *Z. Gered* (Steaua).

Deşi specialist în floretă, *Constantin Moroşan* (Ştiinţa) a cucerit, fără... drept de apel (a se citi fără nici o înfrîngere!) proba de sabie. Pe merit, fără îndoială, deoarece el s-a dovedit a fi cel mai constant şi mai bine pregătit dintre concurenţi, aşa cum nu s-au prezentat, de pildă, pretendenţii de drept ai probei, *Cristian Costescu* şi *Laurenţiu Mihăileanu*, ultimul ocupînd abia locul 5!? De menţionat frumoasa evoluţie a lui *Gh. Cerea* (acelaşi de la spadă), clasat pe locul 2. De asemenea, *Gh. Lucian* — tot floretist! — a reuşit să se impună mai ales, în asalturile din turneul final, ocupînd un meritat loc 4. Neconcludent, locul 7 al lui *I. Banyai*. Clasament: 1. *C. Moroşan* (Ştiinţa); 2. *Gh. Cerea* (Steaua); 3. *Cr. Costescu* (A.B.S.S.); 4. *Gh. Lucian* (Ştiinţa); 5. *L. Mihăileanu* (S.P.C.); 6. *I. Galan* (S.P.C.); 7. *I. Banyai* (Ştiinţa); 8. *Al. Istrate* (S.P.C.).

— t. st. —

Un asalt foarte disputat între sabrerii Gh. Lucian (Ştiinţa) şi Ion Galan (S.P.C.).

NATAŢIE

S-a redeschis bazinul acoperit din Cluj

Inchis de citeva luni din cauza unor reparaţii, bazinul acoperit din Cluj a fost redat, zilele trecute, în folosinţa iubitorilor nataţiei. Acum sportivii clujeni folosesc din plin bazinul pentru antrenamente şi întreceri. Printre cei care se antrenează cu sîrguinţă amintim de sportivii de la C.S.M., Ştiinţa, S.S.E., Clubul sportiv şcolar, Voinţa, Institutul Politehnic etc.

De curînd s-a desfăşurat şi un concurs care a desemnat următorii cîştigători: BĂIEŢI, *50 m liber:* V. Horvat (C.S.M.) 27,6; *50 m bras:* A. Soos (C.S.M.) 37,9; *50 m fluture:* Tr. Surianu (Ştiinţa) 31,8; *50 m spate:* Şt. Varfalvi (Cl. sp. şc.) 35,8. FETE, *50 m liber:* Adriana Anatol (S.S.E.) 35,5; *50 m spate:* Eva Relhi (Cl. sp. şc.) 41,5; *50 m bras:* Cocai Tunde (Cl. sp. şc.) 45,2. (P. RADVANYI şi P. NAGY — *coresp.*).

HOCHEI pe gheaţă

Ce ne-a arătat turul turneului final şi — mai ales — derbiul său

Aşadar, Steaua a rezolvat mai simplu decît era de aşteptat duelul său cu Voinţa Miercurea Ciuc: acest sec 5—0 pe care militarii l-au administrat actualilor deţinători ai titlului e de natură a pune capăt discuţiilor asupra şanselor în campionat.

Scriam în avancronica noastră asupra turneului final că militarii sînt în acest an favoriţi, dar nu neglijam nici posibilităţile formaţiei din Miercurea Ciuc. Şi mulţi dintre cei care au urmărit etapă de etapă întrecerea înclinau să creadă — pe baza rezultatelor indirecte — în şanse reale ale Voinţei. Meciul direct de duminică seara a lămurit însă, nu numai problema primului loc în tur, ci — îndrăznim să afirmăm — şi pe cea a cîştigătoarei campionatului. Şi nu numai pentru că Steaua are acum un avans de două puncte şi un golaveraj mult mai bun, ci şi pentru că din această întîlnire a ieşit mai limpede ca oricînd în evidenţă diferenţa de valoare dintre cele două echipe.

Prin ce s-a dovedit mai bună Steaua? În primul rînd, prin superioritatea fundaşilor. Czaka, Varga şi Ionescu au însemnat, în ansamblul echipei, mult mai mult decît Balint, Mihoc şi cei doi Hollo în angrenajul formaţiei lor. Jucători mai completi şi mai experimentaţi, fundaşii bucureşteni au ştiut să anihileze atacurile primei linii de atac a Voinţei, cea mai valoroasă (Szabo II, Andrei, Tacaci II). Iar atunci cînd oaspeţii jucau cu linia a doua (evident mai slabă: Fr. Varga, Kedves, Antal), rolul ofensiv al fundaşilor echipei Steaua s-a dublat. Dezavantajaţi în raportul de forţe dintre fundaşi, cei de la Miercurea Ciuc nu puteau „miza" în acest joc decît pe o eventuală cîştigare a întrecerii dintre prima lor linie de atac (în care a jucat cel mai bun om al turneului, Szabo II) şi prima linie de atac militară: Biro, Calamar, Szabo I. Dar, militarii au obţinut şi aici cîştig de cauză, toate cele cinci goluri fiind înscrise atunci cînd pe gheaţă se afla prima lor linie, deci în duel direct cu prima linie a Voinţei, în care Szabo II n-a mai reuşit să „scape", iar Tacaci II nu l-a putut suplini pe fratele său, care în acest sezon s-a retras din activitate.

În afara acestor „atout"-uri legate de lotul propriu-zis, Steaua şi-a întrecut adversarul şi sub aspectul organizării jocului. Acţiunile militarilor au fost mai bine concepute şi desfăşurate, pasele lor mai precise, deplasarea pe gheaţă mai rapidă şi cu un conţinut tactic mai limpede. Ca urmare, ei s-au găsit de mai multe ori în situaţii clare de gol, nefructificate mai ales datorită formei bune a lui Sofian, portarul Voinţei, care şi-a salvat echipa de la o înfrîngere şi mai severă.

Cea de a treia clasată la încheierea turului, Ştiinţa Bucureşti, a început turneul furtunos, făcînd „zile grele" militarilor, cărora le-a cedat la mare luptă în prima etapă, cu 3—5, şi de-abia în ultimele minute ale meciului. Pe parcursul competiţiei, studenţii au slăbit însă, pasul, pentru ca în ultima etapă să smulgă un meci nul, în ultima repriză, debutantei în competiţie, Dinamo Bucureşti. Cu toate acestea, Ştiinţa Bucureşti a arătat în actualul campionat un progres apreciabil, cîţiva dintre jucătorii săi (L. Vacar, Florescu, Fogoroş, Ioanovici, T. Vacar, Crihan ş.a.) prezentîndu-se mai bine ca oricînd. Îmbucurător este faptul că toţi aceştia sînt jucători din tînăra generaţie.

Ştiinţa Cluj şi Dinamo Bucureşti au fost două plăcute revelaţii. Clujenii şi-au refăcut destul de bine lotul, jocul lor n-a mai prezentat oscilaţiile care-i făcuseră — în ultimii ani — proverbiali. Cele două linii de atac clujene sînt apropiate valoric, iar cu Şerban Ştiinţa Cluj şi-a rezolvat şi postul de portar, un adevărat „călcîi al lui Achile" pentru ei, în ultimii ani. Dinamo Bucureşti s-a prezentat, de asemenea, bine, făcînd faţă meciurilor grele pe care le-a avut de susţinut la prima sa apariţie printre protagonistele hocheiului nostru. Compartimentul slab al echipei l-a constituit apărarea. În aceste condiţii a slăbit şi randamentul atacului, în care Z. Antal, Ciobotaru, Boldescu, Lungu, Başa au depus eforturi considerabile dar nu totdeauna destul de bine coordonate.

CLASAMENTUL TURULUI

1. Steaua	5	5	0	0	38—6	10
2. Voinţa	5	4	0	1	35—13	8
3. Ştiinţa Buc.	5	2	1	2	21—22	5
4. Ştiinţa Cluj	5	2	0	3	24—19	4
5. Dinamo Buc.	5	1	1	3	17—29	3
6. St. roşu Bv.	5	0	0	5	10—56	0

Ştefanov (stînga) în duel cu Kedves. Zografi (cu numărul 10) urmăreşte atent duelul pentru puc.

Foto: I. Mihăică

Singura echipă care a făcut notă discordantă în acest campionat, mai echilibrat şi mai atractiv decît în alţi ani, a fost Steagul roşu Braşov. Explicaţiile acestei comportări trebuie căutate nu atît în sînul echipei, cît în lipsa de preocupare a conducerii clubului braşovean faţă de această secţie, ca şi în slăbiciunile intervenite în activitatea comisiei regionale respective. Nu este departe timpul cînd la Braşov pulsa o serioasă activitate hocheistică, aici existînd cîte 4—5 echipe bine consolidate. Pentru ca acum, singura reprezentantă a oraşului, Steagul roşu, să aibă şi ea o existenţă anemică... Să sperăm însă că se vor trage concluziile şi că nu vor întîrzia măsurile pe care iubitorii hocheiului din Braşov le aşteaptă.

RADU URZICEANU

Noi cadre tehnice pentru mişcarea sportivă

(Urmare din pag. 1)

tol Chirulescu, Constantin Creţu, Traian Bucovală, Ionel Şufer, Ovidiu Georgescu (centrul Bucureşti).

Cursul şi-a atins scopul, căci au obţinut calificarea de antrenor un număr însemnat de instructori sportivi, sportivi fruntaşi, în special din raioanele şi oraşele care resimţeau lipsa unor cadre tehnice.

Cu prilejul organizării acestui curs s-au constatat însă şi unele lipsuri, care s-au răsfrînt asupra desfăşurării lui. Astfel, în unele regiuni — cum sînt Dobrogea, Iaşi şi Maramureş, unde este nevoie de cît mai mulţi antrenori calificaţi — s-a manifestat o slabă preocupare pentru selecţionarea şi înscrierea de candidaţi. În altele (de exemplu: Argeş, Oltenia, Braşov, Ploieşti) nu a existat preocupare pentru mobilizarea şi pregătirea cursanţilor pentru sesiunile de examene. Din acest motiv, numărul absolvenţilor din aceste regiuni a fost mic. Aceste lipsuri trebuie înlăturate pe viitor.

Ca sarcină pentru consiliile regionale UCFS se pune acum problema angrenării în activitate a acestor noi antrenori, care sînt dornici să desfăşoare o rodnică muncă de instruire pentru progresul sportului în fiecare regiune. Nici un absolvent al acestui curs să nu rămînă în afara activităţii sportive!

Mişcarea noastră sportivă se dezvoltă însă, necontenit. Secţiile pe ramură de sport sînt tot mai numeroase, creşte neîncetat numărul tinerilor dornici să facă sport. În aceeaşi măsură cresc şi cerinţele procesului de instruire, făcînd mai necesară existenţa unui larg corp de cadre tehnice calificate. Pentru rezolvarea în continuare a necesarului de antrenori la asociaţiile şi cluburile noastre şi pe baza experienţei şi a rezultatelor acestui prim curs de un an fără frecvenţă, se va organiza şi anul acesta un astfel de curs. Pentru buna lui desfăşurare şi pentru asigurarea succesului acestei acţiuni comisiile regionale trebuie să ia o serie de măsuri în primul rînd în ceea ce priveşte înscrierea unui număr cît mai mare de cursanţi din acele raioane şi oraşe care duc lipsă de cadre calificate de antrenori. Asigurîndu-se şi o bună selecţionare a candidaţilor şi desfăşurîndu-se o muncă de mobilizare în pregătirea lor, acest curs va însemna o nouă contribuţie la mărirea numărului de antrenori atît de necesari mişcării sportive din ţara noastră.

Prof. A. ENCUŢESCU
din comisia de pregătire şi perfecţionare a antrenorilor UCFS

---

organizat, să traducă în fapte sarcinile privind asigurarea continuităţii în procesul de pregătire, şi de creştere a performanţelor sportive.

Nu foloseşte nimănui o creştere artificială a numărului de secţii, existenţa lor formală, pe hîrtie. Atletismul nostru are nevoie — şi aceasta este una din cerinţele de bază — de secţii puternice, încadrate cu birouri active şi competente, alcătuite din oameni care iubesc atletismul, cu tehnicieni care să asigure cu grijă şi răbdare formarea tinerilor atleţi, să-i conducă cu perseverenţă pe drumul măiestriei sportive. Din păcate numai puţine secţii răspund, prin stilul de muncă al activiştilor sportivi şi al tehnicienilor, acestor cerinţe. În majoritatea cazurilor secţia se confundă cu un mănunchi de cîţiva atleţi, fără să existe o preocupare consecventă pentru ca în secţia de atletism să activeze, continuu şi organizat, grupe de începători şi avansaţi, de copii, juniori şi seniori, să fie ţinută evidenţa recordurilor secţiei şi să fie stimulată în mod continuu îmbunătăţirea lor.

Sînt lucruri îndeobşte cunoscute. Lor le-am putea adăuga numeroase alte forme şi mijloace pentru îmbunătăţirea activităţii. Ceea ce trebuie însă schimbat, şi aceasta cît se poate de repede, este mentalitatea şi stilul de muncă necorespunzător în care unii activişti sportivi încearcă, desigur fără nici un rezultat, să rezolve multiplele sarcini care sînt puse în faţa atletismului nostru.

Despre această mentalitate şi despre acest stil de muncă vorbeşte foarte bine situaţia existentă în regiunile Iaşi şi Oltenia. In evidenţa comisiei regionale de atletism Iaşi figurează 64 de secţii — ceea ce în altă ordine de idei trebuie să remarcăm că înseamnă o descreştere faţă de cifra existentă în 1962 (67) — cuprinzînd 348 de atleţi legitimaţi. O simplă operaţie aritmetică ne arată că — făcînd o medie — în regiunea Iaşi, o secţie de atletism contează pe cîte... 5—6 atleţi! In regiunea Oltenia, o situaţie identică: 102 secţii cu 637 de atleţi legitimaţi! Despre ce fel de muncă de perspectivă se poate vorbi în aceste secţii dacă birourile acestora vor continua să nu facă nimic pentru atragerea cît mai multor tineri în practicarea atletismului, ştiut fiind că o secţie — pentru a-şi putea îndeplini sarcinile — trebuie să aibă un efectiv de cel puţin 30 de atleţi cu activitate permanentă? Este, poate, un drum mai greu, dar el nu poate fi ocolit dacă într-adevăr dorim să realizăm sarcinile de bază ale dezvoltării atletismului.

ESTE, OARE, SATISFACATOR RITMUL DE CREŞTERE A PERFORMANŢELOR?

Tot atît de obiective sînt şi criteriile de apreciere a CALITAŢII MUNCII antrenorilor şi atleţilor. Normele de clasificare sportivă, reflectă poate în modul cel mai convingător măsura în care fiecare atlet reuşeşte sau nu o creştere corespunzătoare a performanţelor sale. Iată de ce considerăm că îndeplinirea angajamentelor cu privire la numărul sportivilor clasificaţi, una din principalele punţi de legătură dintre activitatea atletică de mase şi cea de performanţă, trebuia să se bucure de o mai mare atenţie din partea federaţiei şi a comisiilor regionale.

Analizată multilateral, această activitate a pus în faţa participanţilor la şedinţa lărgită a biroului federal destule semne de întrebare, referitoare la felul superficial, total necorespunzător, în care au muncit unele comisii regionale de atletism.

Nu putem fi de acord cu „motivările" unor activişti din comisiile regionale, care vorbesc prea mult de faptul că „performanţele nu se realizează... peste noapte!" Peste noapte, nu! Dar, într-un an? De ce nu vin cu asemenea motive activiştii sportivi din regiunea Argeş? Iată că, şi la acest capitol, ei au demonstrat că seriozitatea în muncă, hotărîrea de a răspunde cu entuziasm la sarcinile trasate, duc la rezultate bune. Pentru anul 1963 regiunea Argeş se angajase să clasifice 254 de atleţi. Pînă la sfîrşitul sezonului competiţional ei au realizat 1 682 de clasificări.

In schimb, Braşovul a încheiat total deficitar acest capitol în 1963, realizînd numai 150 de clasificări faţă de 727 propuse: Crişana 173 faţă de 837, Ploieşti 85 faţă de 717 etc.

In cadrul analizei a fost amintit un fapt care ni se pare cu totul de neînţeles. Oraşul Bucureşti, fără îndoială cel mai puternic centru sportiv al ţării, figura în situaţia clasificărilor pe 1963 cu numai 16 (!) atleţi, faţă de... 2 630 cît îşi propusese. Cu toate lipsurile evidente, manifestate pe această linie de activiştii sportivi bucureşteni, este imposibil ca această cifră să exprime realitatea. Singura explicaţie, valabilă în foarte mare măsură şi pentru alte regiuni, trebuie căutată în subaprecierea totală a muncii de evidenţă, care, departe de a constitui — aşa cum se mai crede uneori, — o chestiune „birocratică", reprezintă o latură foarte importantă în activitatea subcomisiilor de competiţii şi clasificări.

Fără a mai comenta alte asemenea cifre, putem desprinde concluzia că în această privinţă există serioase rămîneri în urmă (angajamentele privind creşterea numărului de sportivi clasificaţi, n-au fost îndeplinite nici măcar în proporţie de 50 la sută!) care trebuie lichidate cu fermitate în cel mai scurt timp.

★

Multe din aceste lipsuri au fost generate şi de activitatea formală a unor comisii regionale care n-au devenit încă organe de conducere a atletismului pe plan local, care n-au manifestat preocupare pentru înfiinţarea şi activizarea comisiilor raionale şi orăşeneşti şi n-au imprimat muncii lor un caracter concret, de perspectivă.

Spiritul critic şi autocritic în care s-au purtat discuţiile ne dau însă convingerea că activiştii sportivi vor lichida în acest an multe din lipsurile semnalate.

Trebuie apreciat faptul că atît darea de seamă cît şi discuţiile au scos în evidenţă şi lipsurile biroului federal, ale colegiilor şi comisiilor acestuia. A fost astfel criticată insuficienta legătură cu terenul, îndrumarea sporadică a organelor regionale, slabul control efectuat în direcţia analizării îndeplinirii principalelor obiective şi — în general — preocuparea îndreptată aproape exclusiv spre activitatea competiţională a vîrfurilor atletismului.

Atletismului nostru îi sînt create condiţii tot mai bune de activitate. Au fost asigurate — faţă de anii trecuţi — mai multe materiale şi echipamente sportive, a crescut numărul bazelor atletice, a fost lărgit şi structural îmbunătăţit sistemul competiţional etc. Numeroase alte măsuri au fost luate pentru atragerea unui număr mai mare de tineri şi tinere în practicarea atletismului. Concluziile şedinţei de analiză au arătat însă că nu întotdeauna şi nu pretutindeni, aceste posibilităţi au fost judicios folosite, că nu peste tot s-a muncit cu simţ de răspundere, cu pasiune şi exigenţă.

Anul 1964 poate şi trebuie să marcheze o substanţială îmbunătăţire a activităţii atletice. Este de datoria fiecărui activist sportiv ca, pe baza experienţei anilor trecuţi, să depună eforturi sporite şi continue, pentru îndeplinirea cu succes a sarcinilor trasate pentru lichidarea rămînerii în urmă, pentru dezvoltarea bazei de mase şi creşterea performanţelor atletice la nivelul cerinţelor actuale.